

Lydighed.

Menneskets historie begynder i paradiset have. Efter at Gud havde skabt alle ting, så han, at alt, hvad han havde skabt, var såre godt.

Det gjaldt også de første mennesker. De omgikkes Gud ansigt til ansigt, for der var ingen synd, der stod i vejen for at være i Guds helligheds nærhed. De var frie til at vælge og havde evnen til det, for de levede i utvungen lydighed. Men muligheden for ulydighed var til stede. De havde frihed til at vælge, og ved at vælge det rette, ville intet kunne fjerne dem fra det fuldkomne liv i paradiset sammen med Gud.

I paradiset var der to røster, der blev afgørende for forholdet mellem Gud og mennesket:

1. Gud talte og stillede Adam og Eva ind i valget mellem lydighed eller døden.
2. Men også Satan talte og stillede dem i valget mellem at tro Guds ord eller at tro på Satans løfte om at blive som Gud.

De valgte ulydigheden. De lyttede til Satans løgnetale: "Mon Gud virkelig har sagt?" Eller som han nok ville sige det i dag: "Tænk dig om! Du kan da selv vurdere og indse, at det er urimeligt. Brug din forstand!" Satan løj og påstod, at Gud ville skjule sandheden for Adam og Eva. Og de valgte ulydigheden og dermed døden i stedet for livet. De gik fra lyset ind i mørket og blev slaver under Satan, uden egen fri vilje og uden håb for evigheden.

Og denne tilstand blev alle menneskers lod. Det, som kom til at gælde for Adam og Eva på grund af deres ulydighed, har siden været den naturlige tilstand for alle mennesker. Om den tilstand gælder det:

- Vi er født i synd med et gudsfjendsk sind som fjender af Gud.
- Vi er under Guds vrede og derfor åndeligt døde og på vej mod den evige fortabelse, fordi syndens løn er døden.
- Vi er syndens trælle uden egen fri vilje og må gøre, som Satan lyster.
- Vi vandrer i mørke og ved ikke, hvor vi går hen.
- Satan lyver for os, så vi tror, at vi har ret til at bestemme, om Gud eksisterer, og hvordan han i så fald skal være.

I Joh.3:26 siger Jesus til Nikodemus: "Den, som tror Sønnen, har evigt liv; den som ikke lyder Sønnen, skal ikke se livet, men Gud vrede bliver over ham." Jesus siger, at det modsatte af tro er ikke vantro, men ulydighed (forargelse). Det er det første. Men Jesus føjer til, at den, der tror på ham, har evigt liv. Det betyder, at Gud giver det fortabte mennesket en ny mulighed for frelse gennem en ny lydighed. Evangeliet til frelse er ikke et tilbud, som man frit kan vælge efter behag; evangeliet er Guds påbud, der lyder: "Omvend dig og tro på evangeliet!"

Den, som tror på Guds Søn Jesus, er lydige mod Guds befaling. Og den, som bliver i lydigheden, har evigt liv.

* * *

Om forholdet mellem Gud og Israel siger Gud Herren: "Hvis I nu vil lyde ("høre") min røst og holde min pagt, så skal I være min ejendom blandt alle folkene, thi mig hører hele jorden til og I skal blive mig et kongerige af præster og et helligt folk! Det er de ord, du skal tale til Israels børn!" 2.Mos.19,5.

Ordet "høre" er i GT uløseligt knyttet sammen med at lyde eller at adlyde, og det er det samme, der går igen i Jer.11,1-8. Jer.6,16-19. Her opregner Herren, hvordan han bød Israel at lytte til hans røst, uden at folket ville lytte, hvorfor Gud lod straffen komme over dem.

Tilsvarende møder vi det i 1.Sam.15,22-23, hvor der står: " Mon Herren har lige så meget behag i brændofre og slagtofre som i lydighed mod Herrens røst? Nej at adlyde er mere værd end slagtofre, og at være lydør er mere værd end vædderfedt; for genstridighed er troldomssynd og egenrådighed er afgudsbrøde. Fordi du har forkastet Herrens ord, har han forkastet dig." Sådan lød Guds ord og Guds dom til kong Saul. Ulydighed mod Guds ord indebærer at blive forkastet af Gud og at vælge fortabelsen.

Som nævnt er frelsen ikke et tilbud i lighed med tilbudene i en forretning, hvor man kan vælge og vrage. For det første er frelsen slet ikke et tilbud, det er et påbud. For det andet gives der kun ét valg, for der er kun ét navn, hvorved mennesker kan frelses: navnet Jesus. I brevet til hebræerne spørges der: "Thi når det ord, der var talt ved engle, stod fast, og hver overtrædelse og ulydighed fik sin velfortjente straf, hvorledes skal vi da kunne undslippe, hvis vi ikke bryder os om så stor en frelse?" Hebr.2,2-3. Svaret på det spørgsmål giver Jesus os: "Den, som ikke lyder Sønnen, skal ikke se livet, men Gud vrede bliver over ham."

Samtidig med al den nød og fortabelse, som blev folket til del på grund af deres ulydighed, så lyder der hos profeterne en stadig undertone af håb og forjættelse om frelse. Efter syndefaldet sagde Gud Herren til slangen: "Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden, mellem din sæd og hendes sæd; den skal knuse dit hoved, og du skal hugge den i hælen!" 1.Mos.3:15. Og om den pagt, som Herren på hin dag vil oprette med Israel, siger han: "Jeg giver min lov i deres indre og skriver den på deres hjerter, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mit folk." Jer.31:33.

Og forjættelsen blev opfyldt, for da tidens fylde kom, udsendte Gud sin Søn til frelse for alle dem, som i kraft af ulydighed var døde og uden håb for tid og evighed.

* * *

Paulus sammenfatter vor lydighed og ulydighed mod Gud med ordene: "For ligesom de mange kom til at stå som syndere ved det ene menneskes ulydighed, således skal også de mange komme til at stå som retfærdige ved den enes lydighed." Rom.5:19.

Gud så fra evighed af, at der ikke var noget håb om frelse gennem vor lydighed, og derfor sendte Gud sin Søn Jesus, for at han gemmen sin lydighed skulle genoprette hvert menneskes ulydighed ved at sone deres synd. I brevet til Filliperne står der i kap.2:6-8 om Jesus, at "da han var i guddomsskikkelse, holdt han det ej for et røvet bytte at være Gud lig, men han gav afkald og tog tjenerskikkelse på og blev

mennesker lig. Og da han i fremtræden fandtes som menneske, ydmygede han sig selv og blev lydighedsfuld til døden, ja, døden på et kors.”

Hvad skete der på det kors? Jesus, Guds søn, den syndfrie, blev gjort til synd for de ulydige. Han blev hængt op på forbandelsens træ i vort sted, for at vi ved tro på ham bliver retfærdiggjorte, ja, endnu mere, at vi skal blive Guds retfærdighed i ham. 2.Kor.5, 21. Og alt det i kraft af Jesu lydighed til døden på korset.

Jesu lydighed består i, at han gjorde alt det, som Adam og Eva skulle have gjort. Han blev i Guds ord. Selv gentager han gang på gang, da han vandrede her på jord, at han aldrig sagde eller gjorde andet end det, han havde set og hørt hos Faderen. Når han blev fristet af Satan, henviste han til Guds ord. Og i Getsemane, hvor lydigheden indtil døden blev sat på prøve, bad han i lydighed om, at ikke hans, men Faderens vilje måtte ske. På korset blev han hånet af sine bøddler, men i sin evige kærlighed bad han i lydighed for dem. Selv da han på korset blev forladt af Gud, forblev han lydighedsfuld i tilbedelsen af Gud med ordene *”Min GUD, min GUD, hvorfor har du forladt mig?”* Og i denne lydighed åbnede han frelsens dør for enhver synder, der vender sig til ham i tro. Hans lydighed gælder i alles sted.

Det er en kendt sag, at man ikke kan lære det, man allerede behersker til fuldkommenhed. Det er logisk. Men i Hebr.5:8 siger Guds ord om Jesus, at han lærte lydighed af det, han led. Men hvordan kunne han, der var fuldkommen i lydighed, lære lydighed?

Svaret ligger i ordene om det, han led. Han, der ikke kendte til synd dvs. ulydighed, - han blev gjort til synd for din og min ulydigheds skyld. Vor ulydighed blev lagt på ham, og i sin evige kærlighed bar han under unævnelige lidelser vor ulydighed op på korset og sonede den med sit blod. Han lærte lydighed ved at blive lydighedsfuld til døden på et kors som følge af vor ulydighed. Når Jesus byder mennesket, at det skal omvende sig og tro på evangeliet, så gør han det i kraft af, at hans lydighed gælder i vort sted for Guds ansigt nu og i alle evigheder.

Der er en underlig sammenhæng mellem lydigheden mod Gud og den absolutte frihed til at vælge det rette. I Joh.10 siger Jesus: *”Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til, for at tage det igen. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at sætte det til og magt til at tage det igen. Dette bud fik jeg af min Fader”* Jesus fik et bud af faderen: Gå og løskøb alle dem, der er under loven; køb dem fri af Satan og syndens sold med dit blod ved at dø i deres sted. Og i lydigheden mod det himmelske bud blev han fuldkommen fri til at elske og fri til selv at sætte sit liv til og dermed magt til at tage det igen.

Gud vil, at vi skal leve i den samme afhængighed og lydighed af ham og dermed i den samme frihed til at give afkald på os selv, så vi i lighed med Jesus har magt til og er fri til at sætte livet til for troen på Jesus, hvis det er Guds vilje. Hvor overvældende Gud virker i dem, som er lydige mod det himmelske kald til tro, taler Paulus om i Ef.1:17-20: *”Jeg beder om, at vor Herres Jesu Kristi Gud, herlighedens Fader, vil give jer visdoms og åbenbarings Ånd i jeres erkendelse af ham, og at han vil oplyse jeres hjertes øjne, så I forstår, hvilket håb han kaldte jer til, hvor rig på herlighed hans arv er iblandt de hellige, og hvor overvældende stor hans magt er i os, som tror. Det er den samme vældige styrkes indgriben, hvormed han virkede i*

Kristus, da han opvakte ham fra de døde og satte ham ved sin højre hånd i den himmelske verden.”

* * *

Men er en så omfattende og fuldkommen lydighed mod Gud ikke et snærende bånd eller en anden form for fangenskab?

Menneskeligt set kan det se sådan ud. For mennesket er enten slave under synden eller trælle under retfærdigheden. Paulus siger om Guds børn: ”Men nu da I er blevet frigjort fra synden og er blevet trælle under Gud, har I den frugt, at I helliggøres, og det ender med evigt liv; thi syndens løn er døden, Men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre.” Rom.6:22-23.

Vi er ved Jesu død og opstandelse købt fri fra synden og døden for at leve i den frihed og lydighed, som Gud af nåde skænker os ved tro på Jesus. Og i Jesus er vi frie til at gøre det rette. For i samme øjeblik vi ikke gør det rette, er vi ikke længe frie. Derfor er omvendelse ikke noget, der kun sker én gang. At leve som en kristen er et liv i stadig omvendelse og tro på Jesus for at blive bevaret i troens lydighed, indtil vi i evigheden altid skal være sammen med Jesus i den fuldkomne frihed.

1. Jesus gælder i mit sted,
det er al min glæde,
salighed og liv og fred,
er i ham til stede.

2. Jesus gælder i mit sted,
det er ankergrunden.
Mine synders straf han led,
drak min kalk til bunden.

3. Jesus gælder i mit sted,
al hans arv jeg ejer,
hele hans retfærdighed
og hans store sejer.

4. Jesus gælder i mit sted,
frit jeg frem tør træde,
falde for Guds åsyn ned,
takke og tilbede.

5. Jesus gælder i mit sted
ved den hvide trone.
Derfor skal i evighed
takken til ham tone.

Trygve Bjerkheim, 1967